

Lauri Hirvonen

Jättiläinen ja joki

Olipa kerran joki. Se halkoi maisemaa tummana ja välkehtivänä. Olipa kerran myös Tommi, viiden vanha jokivarren asukas. Eräänä erityisen kauniina kesäkuun päivänä hän puuhaili rantahiekalla sininen lippalakki päässään.

Jokivesi oli kesäkuussa vielä kylmää. Tommi oli hetkeä aikaisemmin kastanut jalkansa ja keskittynyt sen jälkeen hiekkakakkujen tekoon ja ihmeellisimpien rantakivien etsintään. Tommilla oli niitä jo kourallinen, kun hän huomasi maassa jäljen. Siinä oli viisi varvasta. Tommi oli määrästä varma. Tunsihan hän jo numerot.

Jälki oli iso. Se oli valtava. Se oli karmaisevan suuri. ”Jättiläinen”, Tommi henkäisi.

Tuskin Tommi oli ehtinyt sanoa tämän, kun hän nousi ilmaan. Hän liiti pitkin rantahiekkaa. Ensin vaaaaasemmalle. Sitten oooooikealle. Tommi kiiti ilman halki kuin sudenkorennot, joita hän oli nähnyt heinikon yllä matkalla rannalle. Sitten kiepsahdus, hupsis vain, ja

Tommi huomasi istuvansa jossain korkealla.

Suurelle jalanjäljelle oli löytynyt omistaja. Ja Tommi oli sen kyydissä.

”Kuka minun harteillani on?” olento mörisi isän äänellä.

”Tommi”, Tommi sanoi.

Sitten Tommi mietti, että hänen oli ehkä parasta kysyä, kenellä tai millä hän ratsasti, koska ei vielä silloin sitä tiennyt. On nimittäin eri asia ratsastaa vaikkapa dinosauruksella kuin pupulla.

”Kuka minun allani on?” Tommi kysyi.

”Minä olen kamalan suuri jättiläinen”, jättiläinen sanoi ja niin se todella Tomminkin mielestä oli.

Punainen hiekkakakkumuotti ja muovilapio olivat pikkuruisina kaukana alhaalla. Pyyhkeellä istuva äitikin oli aivan pieni. Tommista tuntui kuin hän olisi katsellut kaikkea puun latvasta. Hän vilkutti äidille ja äiti vilkutti hymyillen takaisin. Jättiläiseen äiti ei kiinnittänyt sen suurempaa huomiota, muistutti vain sitäkin laittamaan aurinkorasvaa.

Siitä lähtien Tommi ratsasti jättiläisellä aina kun jätillä oli aikaa. Sitä oli yleensä lauantaisin ennen

saunaa. Tommi oppi pian kiipeämään jättiläisen selkään olohuoneen sohvalta, joten sitä hupsis vain -tempua ei enää tarvittu. Se tuntui aivan liikaa mahanpohjassa.

Jättiläinen harppoi ja Tommi keikkui kydyssä. Eikä pudonnut koskaan! Hän oppi taitavaksi ratsastajaksi, ja jättiläinen totteli tarkkaavaisesti hänen ohjeitaan. Tommi oli kohta kuuluisa niillä seuduilla, ja vastaan tulijat kysyivät hyväntuulisina, minne jättiläinen ja Tommi sillä kertaa olivat matkalla.

Niin, he matkasivat milloin minnekin. Aikaan, jolloin jää peitti kaiken alleen tai muinaiseen merenrantaan punaisten kallioiden luokse. He kuvittelivat kiitävänsä kadonnutta koskea kuin entisaikojen puuveneet tai kohtaavansa reissuillaan itse kosken haltijan. Lohet syöksyivät, telkät lauloivat ja turbiinit pyörivät, kun jättiläinen kertoi joesta ja sen vaiheista.

Jos matka meinasi loppua, otti jättiläinen jokea reunoista kiinni, niin vahva se oli, ravisteli virtaa ja kertomuksia tipahteli lisää kuin pieninä pisaroina. Tarinat joesta ja sen varren asukkaista levisivät kutkuttavina renkaina Tommin mielen sopukoihin. Hän oppi haistamaan kotijoen kuin villi lohi.

Kului aikaa. Tuli syksyjä, jolloin virta oli synkkä kuin itse yö olisi laskeutunut jokilaaksoon. Tuli kesiä, jolloin aurinko välkehti laineilla kultaisena ja lempeänä.

Tommin aika jättiläisratsastajana oli päättynyt jo kauan sitten. Oli tullut muuta: polkupyörä, jalkapallo, tietokone, kaverit. Jätin aika oli ohi.

Kävi niin, että olipa taas kerran joki. Se halkoi maisemaa tummana ja välkehtivänä. Tommi, aikuinen jo, istui rantakivellä ja katseli tyttärtään. Vesi oli kylmää niin kuin aina kesäkuussa, mutta tyttö kahlas i sinnikkäästi rantavedessä.

Tehtyään tätä tarpeeksi hän istuutui isänsä viereen, heilutteli varpaitaan ja laski kaikki. Kymmenen niitä oli niin kuin hän oli oppinut. Sitten hän asetti omat jalkapohjansa isänsä jalkojen kanssa vastakkain. Otsa meni ensin ryppyyn, mutta pian silmät loistivat havainnosta.

”Sulla on kamalan isot jalat”, tyttö sanoi.

Jättiläinen oli palannut.